

Avtoginefilija – normalizacija parafilije v korist korporacij in za nadzor

V minulih dveh desetletjih je prilagajanje družbe moškim s spolnim fetišem (tj. parafilijo) transseksualnosti – v kliničnih krogih znanim kot avtoginefilija – pritegnilo pozornost v obliki korporacijskega preimenovanja v transspolnost. Še več, normaliziralo se ga je v kulturnem prostoru, Hollywood, politiki, vlade, globalne korporacije in nevladne organizacije ga namerno prikazujejo kot progresivno gibanje in ga s tem normalizirajo.¹ Čas je, da začnemo bolj pozorno spremljati ta posebni vidik korporacijskega prevrata, ki je industrija spolne identitete. Operativna beseda tukaj je industrija. Kapitaliziranje fetiša, ki objektivira žensko biologijo – to je tisto, kjer se je začela industrija spolne identitete, ne pa identiteta ali družbeni spol (*gender*, tj. sistematična stereotipizacija na podlagi spola). Z normaliziranjem te parafilije se nas poblagovi in nadzoruje.

Gledano v globalu, največja nevarnost moških z avtoginefilijo ni to, ali so ti kot posamezniki predatorji ali ne. Nič bolj ali manj niso predatorji kot preostali moški. Moški so, in številni moški pomenijo nevarnost za ženske in deklice. Odpiranje ženskih prostorov in športov moškim je absurdno in nevarno, ampak še večja in večinoma spregledana nevarnost pa je dejstvo, da družba to normalizacijo fetiša, ki objektivira žensko biologijo, prikazuje kot osvobajanje in kot identiteto.

Fetišizem je kompulziven, obsesiven in zanj je značilno, da se sčasoma krepi. Fetišizem se običajno osredotoča na predmete. »Predmet« avtoginefiličnega fetiša je ženska biologija, kar je nevarno še posebno takrat, ko je v spregi s kapitalizmom in tehnologijo. Že to, da moški fantazirajo o tem v svoji spalnici, je slabo, da pa se moškim s tem fetišem dovoli v ženske prostore – to pa je zloraba. Strašljivo je, kako moški v nadzornih odborih korporacij uvajajo zakone in vladajo državam, medtem ko žensko biologijo obravnavajo kot kose, ki se jih da kolonizirati in poblagoviti. Ti moški, ki jih vzburja taka kolonizacija in poblagovljenje, so dovolj, da ponoči ostajamo budni in premišljujemo, kako ustaviti to mašinerijo.

Avtoginefili običajno napredujejo od preoblačenja v svojih spalnicah do preoblačenja v javnosti, vse za spolno zadovoljitev. Pred petdesetimi leti je ta fenomen redko prerastel v prisvajanje ženske biologije s pomočjo farmacije in tehnologije. Kot prvo to ni bilo družbeno sprejemljivo in moškim, ki so javno razkazovali svoj fetiš, tehnologija običajno ni pomagala pri prikrivanju. Zdaj je drugače. Zdaj elite od nas zahtevajo, da sprejemamo ta fetišizem ženske biologije, ki nekaterim prinaša spolno zadovoljstvo; kulturo posiljujejo z njo. Mladina jo kot modni trend jemlje za svojo in se uničuje v korist bogatenja korporacij, ki poganjajo ta fetiš.

Vse to vodi k našemu sodelovanju pri spolnem igranju v javnosti in k normalizaciji spolnosti, ki naj bi zadevala zgolj fantazije fetišistov (kakšna škoda pa je, če se fantazira, kajne?), ki sanjarijo o ženskah kot kosih. Ampak ta fantazija ni le v glavah moških s parafilijo. Te kose, naše človeške spolne značilnosti, se dobesedno poblagovlja. V nadzornih odborih korporacij ženske zdaj zastopajo avtoginefili, nas pa se sili, da uporabljamo zaimke, ki so v konfliktu z realnostjo, menda zato, da se oni »počutijo varne«, medtem ko paradirajo svoj fetišistični ritual ženskega raztelesenja in ustvarjajo profit za korporacije.

Mimogrede, čeprav se normalizira tudi žensko prisvajanje moške biologije, kar je prav tako škodljivo, pa to ni fetiš za ženske.

Nič od tega pa nima nobene zveze s samoizražanjem. To je koristolovje, ki ga poganjajo farmacevtske in tehnološke korporacije, podpira pa korporacijska kultura, industrija svetovnega bančništva in

organizacije, ki naj bi se zavemale za človekove pravice.

Zasebno versus javno

Potreba, da spolnost ostane zasebna, ni ne odraz pretirane sramežljivosti niti negativnega odnosa do spolnosti. Je želja po tem, da bi živeli v skupnostih, kjer se nas ne posiljuje s spolnimi dejanji drugih. Zakaj? Zato, ker se želimo sami odločati o tem, s kom želimo biti intimni in kdaj. Zaradi tega imamo (zaenkrat še) tako sfero intimnega, zasebna življenja, kot tudi javno življenje. Ta normalizacija spolnosti, odrezana od našega zasebnega življenja, pa nas sili, da opazujemo in sodelujemo pri spolnem življenju drugih ljudi. Vtem ko se nas izkorišča za to, da validiramo javno razkazovanje fetiša, se rušijo naša pričakovanja glede zasebnosti. To zanemarjanje naše pravice do zasebnosti, ko gre za spolno igrakanje drugih, gre z roko v roki z vsesplošnim nadzorovanjem, kakorkoli gremo, in nenehnim zbiranjem podatkov o nas.

Vsiljevanje spolnosti je zloraba, način nadzorovanja in destabiliziranja ljudi, tako kot to velja za nenehno nadzorovanje, ki smo mu priče trenutno in ki ga vedno bolj normalizirata korporacijska kultura in zmanipulirana družba. Normalizacija parafilije transseksualizma s pomočjo transspolnosti – češ da je javna spolna objektivacija ženske biologije, ki nekaterim prinaša spolno zadovoljstvo, človekova pravica – ljudi sili k laganju. S tem se nad ženskami in ostalimi izvaja prisila in nadzor, zlorablja se nas, kontrolira se nas in se nas razčlovečuje, tako kot to počnejo skrite kamere, vsem na očeh, kakorkoli gremo.

S tem ko se avtoginefilijo s pomočjo transspolnosti prikazuje kot stvar človekovih pravic, moške s fetišem spodbujamo k temu, da svoje fantazije utelešajo v službi, v korporacijah, v inštitucijah in v politiki. Njihovo utelešanje te njihove fantazije je raztelesenje žensk. Nas pa se na korporativni in institucionalni ravni sili k temu, da sprejmemo ta fetiš, uporabljamo zelene zaimke in nastopamo kot zavezniki. In ti moški nato uvajajo zakone, ki dajejo veljavo tej spolni zlorabi ostalih ljudi v družbi, vključno z otroki, ki se jih pod krinko sprejemanja v šolah poučuje o »transspolnosti«. Skupna značilnost oseb, ki so doživele spolno zlorabo, je njihov instinkt, da se disociirajo, da lahko preživijo. Bodite pozorni. Priče smo korporativnemu snubljenju, ki vodi k višjim stopnjam disociacije.

Ni postranskega pomena, da za krmilom industrije spolne identitete sedi vpliven bogat moški s parafilijo, ki objektivira ženske, in se zavzema za izbris spolnih ločnic med moškimi in ženskami, kar naša telesa spreminja v korporativno blago. Martine Rothblatt² je svojo soprogo popredmetil do te mere, da jo je spremenil dobesedno v robota z zavestjo, ki jo je ON ustvaril³ – in vsi so osupli in fascinirani. Rothblatt skupaj z drugimi bogatimi vplivneži⁴ s parafilijo poganja normalizacijo tega fetiša pod okriljem človekovih pravic, v korist korporacij.

Korakamo proti kapitalističnemu prepadu. Kakor nikdar prej, so naša telesa razprta, na razpolago korporativni kolonizaciji. Morda je transspolnost hkrati še zadnja sled naše zasebnosti kot državljanov, medtem ko se nas nadzoruje pri vsem, kar počnemo, in ko postajajo fetiši drugih ljudi družbeno vezivo, kjer smo vsi prisiljeni sodelovati pri enem samem velikem spolnem igrakanju, psihodrami.

Avtorica: **Jennifer Bilek**

Izvirnik: <https://www.the11thhourblog.com/post/autogynephilia-the-normalization-of-a-paraphilia-for-corporate-profit-and-control>

---

¹ <https://uncommongroundmedia.com/stryker-arcus-billionaires-lgbt/>

² <https://uncommongroundmedia.com/martine-rothblatt-a-founding-father-of-the-transgender-empire/>

³ <https://www.lifenaut.com/bina48/>

⁴ <https://thefederalist.com/2018/02/20/rich-white-men-institutionalizing-transgender-ideology/>